

De roep van Drum

De Amuletten van Combours

De roep van Drum

De Amuletten van Combours

Gunther Horn

Auteur: **Gunther Horn** / GuntherHorn.nl

Eerste druk, november 2026

ISBN: 9789465546940

© 2026 Gunther Horn

*Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen of openbaar gemaakt zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van de auteur.*

De grootste eiken zijn ooit kleine eikels geweest.

Thomas Fuller

Voorwoord

Toen ik begon aan *Het Amulet Algiz*, wist ik nog niet precies waar Marco's verhaal mij naartoe zou brengen. Wat begon met één amulet bij het Château de Combourg, bleek uiteindelijk het begin van een veel groter verhaal.

Met dit tweede deel keren we terug naar Marco, Vera, Flore en de anderen. Maar de wereld die in het eerste boek voorzichtig werd geopend, wordt groter. Er zijn nog veel vragen waarop Marco geen antwoord heeft gekregen. Over de amuletten, over de vijf elementen en vooral over de bijzondere dingen die hij steeds vaker lijkt te ervaren.

In het eerste deel ontdekte Marco dat zijn gevoeligheid niet alleen iets is waar hij mee moet leren omgaan. Het kan hem ook helpen. Maar iets ontdekken is nog iets anders dan begrijpen wat je ermee kunt.

In *De roep van Drum* gaat die zoektocht verder.

Ook tijdens het schrijven merkte ik dat het verhaal steeds meer zijn eigen weg begon te vinden. Personages die eerst maar een kleine rol leken te hebben, kregen meer betekenis. Gebeurtenissen uit het verleden bleken belangrijk voor wat er nu gebeurt. En soms ontdekte ik zelf pas tijdens het schrijven waarom iets eerder in het verhaal op zijn plaats was gevallen.

Dat is misschien wel wat ik het leukste vind aan deze serie: Marco is niet de enige die op ontdekkingstocht is.

Net als in het eerste deel spelen avontuur, natuur, gevoel en vertrouwen opnieuw een belangrijke rol. Maar Marco wordt ouder, zijn wereld wordt groter en wat hij ontdekt, wordt ingewikkelder. Niet alles wat hij voelt, is meteen te begrijpen. En niet iedere vraag heeft direct een antwoord.

Ik hoop dat je opnieuw met Marco en de anderen mee wilt reizen en nieuwsgierig bent naar wat er achter de volgende deur verborgen ligt. Want het verhaal van de amuletten is nog maar net begonnen.

Veel leesplezier.

Gunther Horn

Inhoudsopgave

1	Terug naar school	11
2	Flores aankondiging.....	17
3	Joosts twijfel	23
4	Boeuf bourguignon	27
5	Thee en appelkoek.....	32
6	Sneeuw.....	37
7	De roep van Drum	41
8	Op glad ijs	46
9	Naar Zeeland	53
10	Ansuz en Drum.....	62
11	De verdwijning van Ansuz	68
12	De geboorte van Drum.....	74
13	De inwijding van Drum.....	83
14	Trillen en resoneren	86
15	Kristiansand	89
16	Eén verhaal	93
17	Bestemming Lowestoft.....	97
18	Oliebollen en appelflappen	101
19	Oud en nieuw	112
20	The Driftwood & Anchor	118
21	Joosts déjà vu	125
22	1984	132
23	Lowestoft Cemetery	139
24	Het vuur ontbreekt.....	143

1 Terug naar school

Na de avonturen in Combours was de familie De Ruiter een paar dagen na het afsluitende bal weer naar huis gegaan. Na hun terugkeer uit Combours waren de laatste weken van de zomervakantie snel voorbijgegaan. Inmiddels waren de scholen alweer enkele maanden begonnen. Marco was gestart in het eerste jaar van de havo en Vera in het vwo. Voor het eerst zaten ze niet meer bij elkaar in de klas, maar wel op dezelfde school in de stad.

Vera had het in haar nieuwe klas direct goed naar haar zin. Ze maakte makkelijk nieuwe vriendinnen en had geen moeite met het niveau en het tempo van de lessen.

Marco had wel een paar jongens met wie hij op school optrok, maar thuis moest hij vaak nog behoorlijk wat huiswerk doen om alles bij te benen.

Voor het eerste jaar had de school de roosters zo gemaakt dat alle eersteklassers elke dag het eerste uur moesten beginnen. Elke ochtend gingen Marco en Vera samen met de trein naar de stad. Ze fietsten of liepen naar het station en als ze een paar haltes verder in de stad aankwamen, was het nog een klein stukje lopen naar school.

Tessa werkte aan de andere kant van de stad op een groot boekhoudkantoor. Met een klein team van collega's was zij verantwoordelijk voor een aantal kleinere klanten. Hoewel ze af en toe lange dagen moest maken, kon ze altijd rekenen op oma De Ruiter om voor Max te zorgen of de tweeling op te vangen als ze thuiskwamen.

Vandaag had Marco de laatste twee uur uitval. In de trein naar huis bedacht hij dat hij nog even langs de boerderij van Guus kon fietsen. Hij hielp Guus nog regelmatig met klusjes op de boerderij.

Mam, ik heb twee uur uitval van school, maar ik ga voor ik naar huis kom nog even bij Guus langs, appte Marco zijn moeder vanuit de trein.

Voor de boerderij was een vrachtwagenchauffeur druk bezig met het uitladen van een aantal grote pakketten. Op het erf lagen al verschillende pakketten die eerder waren neergezet.

“Hey Marco!” riep Guus uitbundig. “Je komt als geroepen. Kom je ons helpen?”

“Wat gebeurt hier allemaal, Guus? Wat ben je aan het doen?” schreeuwde Marco boven het lawaai van de vrachtwagen uit. Afgeleid door het uitladen liet hij zijn fiets tegen het hek vallen.

“Ik heb een grote nieuwe yurt gekocht,” riep Guus terug. “Die gaan we zo opzetten op het grasveld bij de fruitbomen. Een paar vrienden en ik willen daar workshops in gaan geven. En als de klas komt en het regent, kan ik iedereen daar droog ontvangen.”

Nadat de vrachtwagenchauffeur de laadklep had gesloten, schudde Guus hem de hand en bedankte hem. De chauffeur stapte weer in zijn cabine en reed weg.

“Eerst moeten we al deze pakketten naar het veld achter de boerderij brengen,” zei Guus. “Kun jij de kar uit de stallen halen? Dan leggen we het tentdoek daarop en rijden we het zo het grasveld in.”

“Tuurlijk, Guus!”

Marco liep eerst naar de bijkeuken om zijn schooltas weg te zetten. In de keuken zaten een man en een vrouw die hij niet kende te lunchen.

Op zijn telefoon zag hij nog het antwoord van zijn moeder: *Is goed. Ben je wel op tijd thuis voor het eten?*

“Hey kerel, kom je helpen om de yurt op te zetten?” groette de man vriendelijk.

“Ik ga de kar pakken voor het zeil,” reageerde Marco terwijl hij doorliep richting de stallen.

Even later stond Guus samen met Joost en Myrthe op de oprit, turend naar de stapel palen en pakketten. Marco liet de kar los en ging bij hen staan.

“Ik hoor dat je Joost en Myrthe al bent tegengekomen,” zei Guus terwijl hij zijn hand op Marco’s schouder legde. “Ze zijn een paar dagen bij me op bezoek om te helpen met de yurt.”

Marco knikte. “Nou ja, echt kennisgemaakt nog niet. Ik zag ze in de keuken.” Hij draaide zich naar hen toe. “Ik ben Marco. Ik woon met mijn moeder en zus iets verderop in het dorp.”

Joost stak zijn hand uit. “Aho. Leuk je te ontmoeten, Marco. We gaan straks samen iets moois neerzetten.”

Myrthe glimlachte. “We hebben zelf ook yurts staan, dus we weten wat we doen. Het is altijd een bijzonder moment, zo’n opbouw.”

Guus grijnsde. “Met jullie ervaring en extra handen gaat het vast een stuk soepeler dan met mijn eerste yurt. Toen heb ik hem helemaal alleen met de handleiding opgebouwd.”

Marco keek naar het hout en het dikke canvas dat op de oprit lag. “Ziet er indrukwekkend uit. Hoe groot wordt-ie eigenlijk?”

“Ruim zes meter doorsnee,” zei Joost. “En bijna vier meter hoog. Als hij staat, voelt het als een houten kathedraal.”

“Dat is een stuk groter dan de yurt die je in het bos hebt staan, toch Guus?” vroeg Marco.

“Jazeker!” lachte Guus. “Deze is meer dan twee keer zo groot. Dat moet ook wel als ik er trainingen en cursussen in wil geven.”

Joost en Guus pakten de dakring op en liepen richting de fruitbomen.

“Als wij nu alvast een aantal dakspanten op de kar leggen en die naar het grasveld rijden, hoeven we niet zo vaak heen en weer te lopen,” zei Myrthe met een glimlach naar Marco.

Marco bukte om de eerste spanten op te pakken. “Slim plan. Met die dikke banden lukt dat vast wel over het gras.”

Met z’n vieren tilden ze als laatste het tentzeil op de kar, waarna ze gezamenlijk richting het veld liepen.

“Kennen jullie elkaar al lang?” vroeg Marco terwijl hij naast Guus de kar voortduwde.

“Haha, nee, eigenlijk nog niet eens zo lang,” antwoordde Guus terwijl hij met zijn mouw zweet van zijn voorhoofd veegde. “Van de zomer stonden we met onze stands naast elkaar op een klein festival in Zeeland.”

“Daar raakten we aan de praat,” voegde Joost toe. “En zo kwam van het een het ander. Vandaag zijn we hier voor het eerst.”

“Je hebt hier echt een fijne plek gemaakt,” zei Myrthe. “Je voelt gewoon een hele prettige energie op de boerderij.”

“Dank je,” zei Guus. “Dat is ook precies de bedoeling. De velden zijn nu nog vrij leeg, maar straks, als alles weer ingezaaid is, voel je die energie nog sterker.”

Marco had Guus na zijn vakantie in Bretagne uitgebreid verteld over zijn avonturen: over Algiz, over Flore en Jordyn en over wat er allemaal in het château was gebeurd. Joost en Myrthe leken mensen die daar misschien meer van zouden begrijpen, maar Marco hield zijn amulet voorlopig nog voor zichzelf.

“Wat doen jullie eigenlijk in Zeeland?” vroeg hij. “Hebben jullie ook zo’n boerderij?”

“Nee,” lachte Joost. “Niet zoals deze. Bij ons kun je leren hoe je je eigen sjamanistische healing drum bouwt. We organiseren elke maand een drumbouwweekend in onze yurt. Een drum is niet zomaar een instrument. Het wordt een bijna magische bondgenoot.”

Marco luisterde aandachtig.

“We besteden veel aandacht aan kennismakingsceremonies, inwijding en de verbinding met de spirit van de drum,” vervolgde Joost. “Het is een instrument om te helen, inzichten te krijgen en antwoorden te vinden.”

Marco knikte en legde onbewust zijn hand op zijn borst, waar Algiz onder zijn shirt hing. Het amulet leek sterker te trillen dan normaal.

“We organiseren ook andere ceremonies,” vertelde Myrthe. “Voor heling, bewustzijn en verbinding. Soms begeleiden bevriende sjamanen uit bijvoorbeeld Peru of Tibet deze rituelen.”

Guus klapte in zijn handen. “Zo, jongens, de yurt bouwt zichzelf niet. We hebben nog genoeg te doen en ik hoop dat we voor het donker een heel eind komen.”

“Voor ik aan zo’n project begin,” zei Joost rustig, “wil ik graag even samen verbinden met Gaia. Haar danken voor de materialen en vragen of ze deze yurt wil beschermen.”

Joost ging in kleermakerszit op het gras zitten. Guus, Marco en Myrthe volgden zijn voorbeeld en sloten hun ogen.

Marco stelde zich voor dat een dikke wortel vanuit zijn lichaam diep de aarde in groeide. Hoe meer dankbaarheid hij voelde, hoe sterker de verbinding werd. Algiz begon duidelijk te vibreren. Het deed hem denken aan de kracht die hij had gevoeld bij Uruz.

“Aho,” fluisterde Joost. “Dank jullie wel. Nu aan het werk.”

Al snel was er voldoende ruimte gemaakt voor de yurt. Het platform lag klaar en de positie van de deur was bepaald. Een binnenkomend WhatsApp-bericht trok Marco’s aandacht.

Are you already home from school? – Flore.

Nee, typte Marco. Ik ben op de boerderij bij Guus. We bouwen een grote nieuwe yurt. Hij wordt echt enorm.

Cool. Ik zou zo graag eens komen kijken, antwoordde Flore.

Dan moet je maar eens naar Nederland komen. Dan laat ik je alles zien □

Haha. We moeten vanavond even bellen. Ik moet je nog iets vertellen en vragen □

Marco stuurde een duimpje terug en stopte zijn telefoon weg net op tijd om Guus te helpen bij de deurpost van de yurt.

Er werd hard gewerkt en veel gepraat. Tegen het einde van de middag stond het volledige frame overleind.

“Die yurt is echt gigantisch,” zei Marco. “Maar ik moet naar huis. Ik heb nog huiswerk en het is bijna etenstijd.”

“Prima,” zei Guus. “Enorm bedankt voor je hulp. Morgen gaan we het doek erop leggen en beginnen met de inrichting.”

“Morgen lukt niet, maar in het weekend kom ik graag weer helpen,” zei Marco.

Guus stak zijn duim op vanaf de trap. “Ik zie je wel verschijnen.”

“Aho, en dank je wel,” zei Joost terwijl hij Marco de hand schudde. “Je bent altijd welkom.”

Myrthe gaf hem een korte knuffel. “Er zijn bij ons ook genoeg klusjes.”

Marco bloosde. “Dat lijkt me leuk. Ik ben echt benieuwd naar die drums.”

Terwijl hij naar huis fietste, voelde hij Algiz zacht tegen zijn borst trillen.

Vanavond zou hij met Flore bellen. Hij was benieuwd wat ze te vertellen had.